

פרק 107

האמת, חלק ד'

העלים הלולייניים של הדיפנבכיה הענקית הרגישו כמו אדמת יער רכה מתחת לנעליו של הארי, לא קשים כמו בטון, אבל תומכים במשקלו. הארי שם עין על השרכים, אבל הם נותרו ללא תנועה.

כשהארי הגיע לתחתית גרם המדרגות הלולייני, השרכים נורו לפתע ואחזו בידיו ורגליו.

לאחר מאבק קצר, הארי הרפה את גופו.

"מעניין," אמר פרופסור קווירל כשריחף מטה מהפתח, לא נוגע בעליו או בשרכים של הצמח. "אני שם לב שאין לך בעיה להפסיד לצמח."

הארי בחן את המורה להתגוננות בקפידה רבה יותר, רואה אותו כעת שלא מבעד לעדשת הפאניקה. פרופסור קווירל היה זקוף ובתנועה, מרחף בלי קושי נראה לעין; תחושת האבדון מסביבו נותרה חזקה. אבל עיניו עדיין היו שקועות בגולגלתו, זרועותיו רזות. המחלה לא הייתה שקר, וההשערה המתבקשת היא שהמורה להתגוננות אכל לאחרונה חד קרן כדי לחדש את כוחו.

המורה להתגוננות המשיך לדבר כמו המסיכה של פרופסור קווירל, לא כמו לורד וולדמורט, מה שעשוי להיות טוב מנקודת מבטו של הארי. הארי לא ידע למה – אלא אם זה משום שהמורה להתגוננות עדיין זקוק לו למשהו – אבל בהחלט נראה שישתלם להארי לשתף פעולה.

"נתת לי להיכנס למלכודת הזו במכוון, פרופסור," ענה הארי, בדיוק כמו שהיה מדבר עם פרופסור קווירל. *תפקידים, מסכות, תזכיר לו איך היו הדברים בינינו...* "אם הייתי לבד, הייתי משתמש במטאטא שלי."

"ייתכן. איך תלמיד שנה ראשונה רגיל היה פותר את האתגר הזה? לו היה לו השרביט שלו, כמובן." הצמח החל לשלוח שרכים לעבר פרופסור קווירל, אבל הוא ריחף קצת מחוץ להישג זרועם.

הארי נזכר שפרופסור ספראוט דיברה על צמח בשם מלכודת השטן, ושנכתב בספר הלימוד של תורת-הצמחים שהוא אוהב מקומות קריירים וחשוכים, כמו מערות – אם כי איך זה יכול להיות נכון לגבי צמח עם עלים, להארי לא היה מושג. "אם הייתי צריך לנחש, הייתי אומר שזו מלכודת השטן ושהיא אולי תברח מאור או מאש. אז תלמיד שנה ראשונה אולי יטיל לומוס? היום הייתי משתמש באינפלמארה, אבל לא למדתי את הלחש הזה עד מאי."

סיבוב של שרביטו של המורה להתגוננות, ותבנית של ניצוצות נוזל נורו ממנו, מכות בצמח קרוב לבסיסי שרכיו, משמיעות קול מכה רטוב ושקט ואז לחשוש חלש. כל השרכים שהחזיקו את הארי נורו לאחור במהירות והחלו להכות בפצעים הגדלים שהופיעו בעור הצמח, כאילו מנסים להסיר את מקור הכאב; משהו בצמח השרה את הרושם שהוא צורח ללא מילים.

פרופסור קווירל השלים את ריחופו מטה. "כעת הוא מפחד מאור, חום, חומצה, וממני."

הארי ירד מהעלים האחרונים אל הרצפה, אחרי מבט מהיר אל גלימותיו ואל הרצפה לוודא שלא ניתזה עליו חומצה. הארי החל לחשוד שפרופסור קווירל מנסה להעביר נקודה כלשהי, אבל לא היה לו מושג מה היא.

"חשבתי שאנחנו במשימה, פרופסור. אני לא יכול לעצור אותך, אבל האם זה נכון להשקיע כל כך הרבה זמן בלשגע אותי?"

"הו, יש לנו זמן," אמר פרופסור קווירל, נשמע משועשע. "תקום מהומה גדולה אם ימצאו אותנו פה, חיז"ל שומר על גבנו. לא התנהגת כאילו שמעת מהומה כזו במשחק הקווידיץ' שלך, לפני שהגעת לזמן הזה ודיברת עם סנייפ כפי שעשית."

צמרמורת קלה שטפה את הארי כשהבין זאת. כל מה שיעשה כדי להביס את פרופסור קווירל מוכרח לא להפריע לבית הספר, או לפחות למשחק הקווידיץ', משום שהוא לא הפריע למשחק הקווידיץ'. אפילו אם ניתן יהיה לזמן מספיק כוחות כדי להכניע את לורד וולדמורט, לא יהיה קל לעשות זאת בלי שפרופסור מקגונגל או פרופסור פליטיק או מישהו אחר במשחק הקווידיץ' יבחין...

להילחם באויב חכם זה קשה.

ואפילו כך... אפילו כך נראה להארי שלו היה ניצב בנעליו של פרופסור קווירל, הוא לא היה מנהל שיחות נינוחות ומשחק משחקי מחשבה. פרופסור קווירל משיג משהו בכך שהוא מתמהמה פה. אבל מה? האם יש תהליך אחר כלשהו שצריך להסתיים?

"דרך אגב, האם בגדת בי כבר?" שאל פרופסור קווירל.

"עוד לא בגדתי בכך," לחשש הארי.

המורה להתגוננות החווה עם האקדח שבידו השמאלית, והארי הלך לעבר דלת העץ הגדולה שבקצה החדר ופתח אותה.

החדר הבא היה קטן יותר, עם תקרה גבוהה יותר. האור שבקע מהגומחות המקושטות היה לבן במקום כחול.

מסביבם ריחפו מאות מפתחות מכונפים, מכים בפראות בכנפיהם באוויר. אחרי בחינה של כמה שניות, התברר שרק מפתח אחד היה בצבע זהב כמו סניץ' – אם כי הוא נע לאט יותר מאשר סניץ' במשחק קווידיץ' אמיתי.

בצד השני של החדר הייתה דלת עם חור מנעול גדול ובולט.

כנגד הקיר השמאלי נשען מטאטא קלינסוויף שבע, סוס העבודה של בית הספר.

"פרופסור," אמר הארי, מביט בענני ובלהקות המפתחות המעופפים, "אמרת שתענה לשאלות שלי. מה בדיוק הסיפור פה? אם אתה חושב שחזקת דלת כך שלא תיפתח בלי מפתח, אתה שומר את המפתח במקום בטוח ונותן עותק רק למורשי גישה. אתה לא נותן למפתח כנפיים ואז משאיר מטאטא שוען כנגד הקיר. אז מה לעזאזל אנחנו עושים פה ומה הולך? ניחוש מתבקש הוא שמראת הקסמים היא הגורם היחיד שבאמת שומר על האבן, אבל למה כל השאר – ולמה לעודד תלמידי שנה ראשונה לבוא לפה?"

"אני באמת לא בטוח," אמר המורה להתגוננות. הוא נכנס לחדר ונעמד הרחק מימינו של הארי, שומר על המרחק ביניהם. "אבל אענה, כפי שהבטחתי. השיטה של דמבלדור היא לעשות תריסר דברים שנראים משוגעים, ואז רק שמונה או תשעה מהם מסתירים משמעות נסתרת. הניחוש שלי הוא שדמבלדור מתכוון לגרום לזה להיראות כאילו אני מוזמן לשלוח תלמיד במקומי. בדיוק משום שלורד וולדמורט, כפי שדמבלדור תופש אותו, יתפתה פחות לחשוב על עצמו כחכם משום שעשה זאת. דמיון לעצמך את דמבלדור שוקל כיצד להגן על האבן. דמיון לעצמך את דמבלדור שוקל האם להציב סכנות אמיתיות לשמור על המראה. דמיון לעצמך אותו

מדמיין לעצמו איזה תלמיד צעיר שנכנס לסכנות הללו בשמי. אני חושב שזה מה שדמבלדור מנסה להימנע ממנו, בכך שהוא גורם לאסטרטגיה הזו להיראות מתבקשת, ובכך פחות ערמומית. אלא אם, כמובן, לא הבנתי כיצד דמבלדור חושב שלורד וולדמורט יחשוב. "פרופסור קווירל חייך חיוך רחב, והוא נראה טבעי כמו כל חיוך שהראה להארי בעבר. "זמימת מזימות לא באה בטבעיות לדמבלדור, אבל הוא מנסה משום שהוא מוכרח. למטלה הזו דמבלדור מביא אינטליגנציה, מסירות, את היכולת ללמוד מהטעויות שלו, והיעדר מוחלט של כישרון טבעי. קשה להפליא לצפות אותו מהסיבה הזו בלבד."

הארי פנה, מביט בדלת בצד השני של החדר. זה לא היה משחק בשבילו, פרופסור. "הניחוש שלי הוא שהפתרון המיועד לתלמידי שנה ראשונה הוא להתעלם מהמטאטא ולהשתמש בוינגארדיוס לביוסה כדי לתפוס את המפתח, משום שזה לא משחק קווידיץ' ואין שום כללים שאוסרים את זה. אז איזה לחש חזק בצורה מגוחכת אתה הולך לשחרר על זה, אם כך?"

השתררה דממה קצרה, למעט רשרוש המפתחות.

הארי לקח כמה צעדים הרחק מפרופסור קווירל. "בטח לא הייתי צריך להגיד את זה עכשיו, נכון?"

"הו, לא," אמר פרופסור קווירל. "אני חושב שזה דבר סביר למדי לומר לקוסם האופל החזק ביותר בעולם כשהוא עומד במרחק של פחות מתריסר צעדים ממך."

פרופסור קווירל החזיר את שרביטו לשרוול ידו האחרת, היד שאחזה לפעמים באקדח.

ואז המורה להתגוננות הכניס יד לפיו והוציא מה שנראה כמו שן. הוא השליך את השן המזויפת גבוה באוויר, ובשחזרה מטה היא הפכה לשרביט שהצית תחושת זיהוי מוזרה בתודעתו של הארי, כאילו חלק ממנו זיהה שהשרביט... חלק ממנו...

שלושים וארבעה סנטימטרים, טקסוס, עם ליבה מנוצת עוף-חול. הארי שינן את המידע כשעושה השרביטים אולי-משהו אמר אותו, משום שהוא נראה כאילו הוא יהיה קשור לעלילה. האירוע, והחשיבה שתחתיו, הרגישו שניהם כשייכים לחיים רחוקים.

המורה להתגוננות הרים את השרביט הזה, וצייר באוויר רונה בוערת שהייתה כולה קצוות משוננים ורוע; הארי לקח צעד אינסטינקטיבי נוסף לאחור. ואז פרופסור קווירל דיבר. "אז-רת'. אז-רת'. אז-רת'."

הרונה הבוערת החלה לפלוט אש שהייתה... מעוותת, כאילו הקצוות המשוננים של הרונה הפכו לטבע האש עצמו. האש הייתה בצבע ארגמן בוער, אדום יותר מדם, בוהקת בעוצמה כמו של לפיד ריתוך. בוהק כזה בגוון כזה נראה שגוי בפני עצמו, כאילו שום דבר כל כך אדום לא אמור לפלוט כל כך הרבה אור; והארגמן החורך היה מרושת בעורקים שחורים שנראו כאילו הם שואבים את האור מהאש. בתוך האש המושחרת נראו צלליות של חיות טרף מתעוותות בפראות, קוברה לצבוע לעקרב.

"אז-רת'. אז-רת'. אז-רת'." כשפרופסור קווירל חזר על המילה שש פעמים, כמות האש השחורה-ארגמנית שבקעה הייתה יכולה למלא נפח של שיח קטן.

השינויים באש המקוללת האטו כשפרופסור קווירל נעל עליה את עיניו והיא עשתה על עצמה צורה יחידה, עוף-חול בוער בצבע אדום-דם ושחור.

ומשהו אמר להארי בוודאות נוראה שאם עוף-החול הבוער והשחור הזה יפגוש בפוקס, עוף-החול האמיתי ימות ולעולם לא יוולד מחדש.

פרופסור קווירל עשה מחווה אחת בשרביטו, והאש השחורה דאתה לאורך החדר. היא פגשה בדלת ובחור המנעול שלה, ובנפנוף יחיד של כנפיים בצבע ארגמן בוער, רוב הדלת וחלק מהקשת שמעליה אוכלו. ואז השלהבת הארגמנית המזוהמת המשיכה קדימה.

הארי הספיק רק להעיף מבט מבעד לחור ולראות פסלים ענקיים מרימים חרבות ואלות לפני שהאש השחורה פגשה בהם והם נסדקו ונשרפו.

כשזה נגמר, עוף-החול מהאש השחורה חזר דרך החור וריחף מעל כתפו השמאלית של פרופסור קווירל, טפרי הארגמן הבוהקים כמו השמש סנטימטר מעל גלימותיו.

"קדימה", אמר פרופסור קווירל. "זה בטוח עכשיו."

הארי התקדם, נאלץ להפעיל את התבניות הקוגניטיביות של הצד האפל שלו כדי להישאר רגוע תוך כדי כך. הארי צעד מעל הקצוות הזוהרים של מה שנותר מהדלת, ובהה בלוח השח ובכלים הענקיים וההרוסים. האריחים מהשיש השחור והלבן שעל הרצפה החלו חמישה מטרים אחרי הדלת ההרוסה, והתפרשו מקיר לקיר, אבל עצרו חמישה מטרים לפני הדלת הבאה בצד השני של החדר. התקרה הייתה גבוהה בהרבה ממה שהפסלים היו אמורים להיות מסוגלים להגיע.

"הייתי מנחש", אמר הארי, התבניות הקוגניטיביות של הצד האפל שלו שומרות על קולו רגוע, "שהפתרון המיועד הוא לעוף מעל הפסלים באמצעות המטאטא מהחדר הקודם, משום שהוא לא באמת היה נחוץ כדי להשיג את המפתח?"

מאחוריו, פרופסור קווירל צחק, וזה היה הצחוק של לורד וולדמורט. "המשך", אמר קול שנעשה קר וגבוה. "היכנס לחדר הבא. אני רוצה לראות מה תחשוב עליו."

הוכן על ידי דמבלדור לתלמידי שנה ראשונה, הזכיר לעצמו הארי, זה יהיה בטוח, והוא חצה את לוח השח ההרוס, הניח את ידו על ידית הדלת ודחף אותה קדימה.

חצי שנייה לאחר מכן, הארי טרק את הדלת וזינק לאחור.

נדרשו לו כמה שניות להשתלט על נשימתו ועל עצמו. מאחורי הדלת המשיכו להישמע שאגות חזקות, ומכות חזקות של אלת אבן שמכה ברצפה.

"אני מניח", אמר הארי בקול שהפך גם הוא לקר, "שמכיוון שדמבלדור לא היה שם טרול הרים אמיתי בפנים, האתגר הבא הוא אשליה של הזיכרונות הגרועים ביותר שלי. כמו סוהרסן, כשהזיכרון מוקרן אל העולם החיצון. משעשע מאוד, פרופסור."

פרופסור קווירל התקדם בעצמו אל הדלת, והארי התרחק הצידה. מעבר לתחושת האבדון שבקעה בחוזקה מהמורה להתגוננות, הצד האפל של הארי או אינסטינקט פשוט ייעץ לו לא להתקרב לאש הארגמנית-שחורה שריחפה מעל כתפו של פרופסור קווירל.

פרופסור קווירל פתח לרווחה את הדלת והביט פנימה. "המ", אמר פרופסור קווירל. "רק טרול, אתה אומר. נו טוב. קיוויתי ללמוד עליך משהו מעניין יותר מזה. מה שנמצא בפנים הוא קוקורהקוס, ידוע גם בתור הבוגארט המצוי."

"בוגארט? מה הוא - לא, אני מניח שאני יודע מה הוא עושה."

"בוגארט," אמר פרופסור קווירל, וקולו הפך שוב לזה של פרופסור מהוגוורטס בעת הרצאה, "נמשך למקומות אפלים שנפתחים לעיתים רחוקות, כמו ארון שכוח בעליית הגג. הוא רוצה שיניחו לו לנפשו, והוא יהפוך למה שהוא חושב שיבריא אותך."

"יבריא אותי?" אמר הארי. "הרגתי את הטרול."

"זינקת אחורה מהחדר בלי לחשוב. בוגארט מחפש את הרתיעה האנסטינקטיבית, לא את האיום המחושב. אחרת הוא היה בוחר משהו אמין יותר. בכל מקרה, לחש הנגד הסטנדרטי לבוגארט הוא, כמובן, שלהבת שדים." פרופסור קווירל החווה, והאש השחורה זינקה מכתפו וזרמה מבעד לדלת.

מתוך החדר בקעה צווחה בודדת, ואז כלום.

הם התקדמו אל חדרו לשעבר של הבוגארט, פרופסור קווירל ראשון הפעם. לאחר שדמותו של טרול ההרים נעלמה, החדר היה פשוט עוד היכל גדול מואר בלפידים של אש כחולה קרה.

מבטו של פרופסור קווירל היה מרוחק, חושב. הוא חצה את החדר בלי להמתין להארי ופתח את הדלת בצד השני של החדר בעצמו.

הארי בא בעקבותיו, אם כי במרחק.

החדר הבא הכיל קדרה, כוננית עם מרכיבי שיקויים בבקבוקים, קרשי חיתוך, מקלות ערבוב, וכלי שיקויים נוספים. האור שבקע מהגומחות המקושטות היה לבן ולא כחול, כנראה משום שראיית צבע הכרחית לרקיחת שיקויים. פרופסור קווירל כבר עמד ליד מכשירי הרקיעה, בוחן את הקלף הארוך שהרים. הדלת לחדר הבא נשמרה על ידי וילון של אש סגולה שהייתה נראית מאיימת יותר אם לא הייתה חיוורת וחלשה בהשוואה ללהבה השחורה שריחפה מעל כתפו של פרופסור קווירל.

השעיית הספק של הארי כבר יצאה לחופשה בשלב זה, אז הוא לא אמר כלום על זה שמערכות אבטחה בעולם האמיתי אמורות להבחין בין אנשים מורשי גישה לכאלה שאינם מורשי גישה, מה שגוזר להציב אתגרים שמתנהגים בצורה שונה בסביבת אנשים שאמורים או לא אמורים להיות שם. לדוגמה, אתגר אבטחה טוב יהיה לבדוק האם הנכנס ידע צירוף מנעול שנאמר רק לאנשים מורשים, ואתגר אבטחה גרוע יהיה לבדוק האם הנכנס יכול לרקוח שיקוי על פי הוראות כתובות מצורפות.

פרופסור קווירל השליך את הקלף לעבר הארי, והוא ריחף לרצפה ביניהם. "מה אתה חושב על זה?" שאל פרופסור קווירל, שהתרחק כדי שהארי יוכל להתקרב ולהרים את הקלף.

"לא," אמר הארי אחרי שעבר ברפרוף על הקלף. "לבדוק האם הנכנס יכול לפתור חידה לוגית פשוטה בצורה מגוחכת זה לא אתגר שמתנהג בצורה שונה בסביבת אנשים מורשי גישה ושאינם מורשי גישה. זה לא משנה אם אתה משתמש בחידה מתוחכמת יותר על שלושה פסלונים או על שורה של אנשים עם כובעים צבעוניים, אתה עדיין לגמרי מפספס את הנקודה."

"תסתכל בצד השני," אמר פרופסור קווירל.

הארי הפך את הקלף באורך שישים הסנטימטרים.

בצד השני, כתובה באותיות זעירות, הייתה רשימת הוראות הרקיחה הארוכה ביותר שהארי ראה מעודו. "מה לעזאזל –"

"שיקוי זוהר, לכבות את האש הסגולה," אמר פרופסור קווירל. "הוא מיוצר על ידי הוספת אותם המרכיבים, שוב ושוב, בצורה שונה מעט בכל פעם. דמיון לעצמך קבוצה נלהבת של תלמידי שנה ראשונה, שעברה את כל החדרים האחרים, חושבים שהם עומדים להגיע למראת הקסמים, ואז נתקלים במטלה הזו. החדר הזה הוא מעשה ידיו של מורה לשיקויים, אין ספק."

הארי העיף מבט מודגש לעבר דמות האש השחורה שעל כתפו של פרופסור קווירל. "אש לא יכולה לנצח אש?"

"היא יכולה," אמר פרופסור קווירל. "אני לא בטוח שהיא צריכה. נניח שהחדר הזה ממולכד?"

הארי לא רצה להיתקע פה ולרקוח שיקוי בשביל הצחוקים, או בשביל איזו סיבה שלא תהיה שבגללה פרופסור קווירל לוקח אותם בכזו איטיות דרך החדרים האלה. במתכון של השיקוי היו שלושים וחמישה שלבים שונים בהם היה צריך להוסיף פעמוניות, ארבע עשרה פעמים בהם צריך להוסיף 'קווצת שיער בהיר'... "אולי השיקוי פולט גז רעיל שפוגע רק בקוסמים מבוגרים אבל לא בילדים. או כל אחד ממאה תכסיסים קטלניים אחרים, אם אנחנו רציניים פתאום. אנחנו רציניים?"

"החדר הזה הוא מעשה ידיו של סוורוס סנייפ," אמר פרופסור קווירל, נראה מהורהר פעם נוספת. "סנייפ איננו עובר אורח במשחק הזה, לא בדיוק. הוא חסר את האינטליגנציה של דמבלדור, אך ברשותו הכוונה להרוג שמעולם לא הייתה לדמבלדור."

"טוב, יהיה מה שיהיה מה שהולך פה, זה לא באמת מונע מילדים להיכנס," ציין הארי. "הרבה תלמידי שנה ראשונה עברו. ואם אתה יכול איכשהו למנוע מכולם חוץ מילדים מלהיכנס, אז זה מכריח את לורד וולדמורט להשתמש בילד, מנקודת המבט של דמבלדור. אני לא רואה מה הטעם, בהינתן המטרות שלהם."

"אכן," אמר פרופסור קווירל, משפשף את גשר אפו. "אבל ראה, ילד, אין בחדר הזה את המתגים ולחשי ההגנה שיש על האחרים. אין לחשים עדינים להביס. זה כאילו אני מוזמן לעקוף את השיקוי ופשוט להיכנס – אבל סנייפ יודע שלורד וולדמורט יראה זאת. אם למעשה הייתה זו מלכודת שיועדה לכל מי שלא ירקח את השיקוי, יהיה חכם יותר להניח לחשי הגנה, ולא להסגיר שום רמז לכך שהחדר הזה שונה מהאחרים."

הארי הקשיב, מקמט את מצחו בריכוז. "אז... המטרה היחידה בלא להטיל רשתות גילוי היא לגרום לך לא לדרוס את החדר הזה."

"אני מצפה שסנייפ יצפה שאסיק זאת גם כן," אמר המורה להתגוננות. "ומעבר לנקודה הזו אני יכול לחזות באיזה רמה הוא חושב שאשחק. אני סבלני, ונתתי לעצמי זמן רב למאמץ הזה. אבל סנייפ לא מכיר אותי, הוא מכיר רק את לורד וולדמורט. הוא ראה לפעמים את לורד וולדמורט צווח בתסכול, ופועל על פי דחפים שנראו לא הגיוניים. בחן את העניין מנקודת מבטו של סנייפ: זה המורה לשיקויים של הוגוורטס שאומר ללורד וולדמורט להיות סבלני ולמלא אחר ההוראות אם הוא רוצה להיכנס, כאילו לורד וולדמורט הוא תלמיד פשוט. לי לא תהיה בעיה לציית עם חיוך ולנקום מאוחר יותר. אבל סנייפ לא יודע שקל ללורד וולדמורט לחשוב בצורה כזו." פרופסור קווירל הביט בהארי. "ילד, ראית אותי מרחף באוויר ליד מלכודת השטן, נכון?"

הארי הנהן. ואז הוא שם לב לבלבול. "ספר הלימוד שלי בלחשים אומר שקוסמים לא יכולים להרחיף את עצמם."

"כן", אמר פרופסור קווירל, "זה מה שכתוב בספר הלימוד שלך בלחשים. אף קוסם לא יכול להרחיף את עצמו, או כל חפץ שתומך במשקלו; זה כמו לנסות להרים את עצמך משרוכי הנעליים שלך. אך עם זאת לורד וולדמורט לבדו יכול לעוף – כיצד? ענה מהר ככל שאתה יכול."

אם תלמיד שנה ראשונה יכול לענות על השאלה – "גרמת למישהו אחר להטיל את הלחשים שיש על מטאטאים על התחתונים שלך, ואז הטלת עליו אובליוויאטה."

"לא בדיוק", אמר פרופסור קווירל. "לחשי המטאטאים דורשים צורה ארוכה ודקה, שחייבת להיות מוצקה. בד לא יועיל."

גבותיו של הארי התכווצו. "כמה ארוכה צריכה להיות הצורה? אתה יכול לחבר מוטות מטאטא קצרים לרתמת בד ולעוף בעזרתם?"

"בהחלט, בתחילה חיברתי מוטות מכושפים לידי ולרגליי, אבל זה היה רק כדי ללמד אותי צורת תעופה חדשה. פרופסור קווירל הפשיל את שרוול גלימתו, חושף את זרועו העירומה. "כפי שאתה רואה, אין לי כלום בשרוול כעת."

הארי קלט את האילוץ הנוסף הזה. "גרמת למישהו להטיל את לחשי המטאטא על העצמות שלך?"

פרופסור קווירל נאנח. "וזה היה אחד מהכשרונות המפחידים ביותר של וולדמורט, או כך נאמר לי. אחרי כל השנים הללו, ומידה מסוימת של ביאור-הכרה מהוסס, אני עדיין לא באמת מבין מה לא בסדר באנשים רגילים... אבל אתה לא אחד מהם. הגיע הזמן שתתחיל לתרום למסע הזה. הכרת את סוורוס סנייפ לאחרונה יותר ממני. אמור לי מה הניתוח שלך את החדר הזה."

הארי היסס, מנסה להיראות חושב.

"אציין", אמר פרופסור קווירל, כשעוף-החול מהאש השחורה מתח את צווארו להביט בכעס בהארי, "שאם תאפשר לי להיכשל במודע, אני אקרא לזה בגידה. אזכיר לך שהאבן היא המפתח להחייאה של העלמה גריינג'ר, ושאני מחזיק בבני ערובה את חייהם של מאות תלמידים."

"אני זוכר", אמר הארי, ומייד לאחר מכן המוח היצירתי להפליא של הארי חשב על משהו.

הארי לא היה בטוח אם כדאי שיגיד זאת.

הדממה התארכה.

"האם חשבת כבר על משהו?" שאל פרופסור קווירל. "ענה בלחשננית."

לא, זה לא עומד להיות קל, לא נגד יריב חכם שיכול להכריח אותך לומר את האמת המילולית בכל רגע. "סוורוס, לפחות סוורוס של ימינו אנו, מכבד מאוד את האינטליגנציה שלך", אמר הארי במקום. "אני חושב... אני חושב שהוא אולי יצפה שוולדמורט יאמין שסוורוס לא יאמין שוולדמורט יעבור את מבחן הסבלנות שלו, אבל סוורוס כן יצפה שוולדמורט יעבור אותו."

פרופסור קווירל הנהן. "זו תיאוריה סבירה. האם אתה מאמין לה בעצמך? ענה בלחשננית."

"כן", לחשש הארי. יכול להיות שלא בטוח להסתיר מידע, אפילו לא מחשבות ורעיונות... "לפיכך, המטרה של החדר הזה היא לעכב לשעה את לורד וולדמורט. ואם הייתי רוצה להרוג אותך, בהאמיני במה שדמבדלור

מאמין, הדבר המתבקש לנסות יהיה נשיקת סוהרסן. כלומר, הם חושבים שאתה נשמה בלי גוף – האם אתה נשמה בלי גוף, דרך אגב?"

פרופסור קווירל לא זע. "דמבלדור לא יחשוב על השיטה הזו," אמר המורה להתגוננות לאחר זמן מה. "אבל סוורוס עשוי." פרופסור קווירל החל לטפוח באצבעו על לחיו, מבטו מרוחק. "יש לך כוח על סוהרסנים, ילד, אתה יכול לומר לי אם יש כאלה בקרבת מקום?"

הארי עצם את עיניו. אם היו חורים בעולם, הוא לא הרגיש אותם. "לא כאלה שאני יכול להרגיש."

"ענה בלחשננית."

"לא מרגישש אוכלי-חיים."

"אבל האם היית כן כשהעלית את האפשרות הזו? לא ניסית תכסיס מתוחכם?"

"הייתי כן. לא תכסיסס."

"אולי ישנם אמצעים אחרים המסוגלים להסתיר סוהרסנים, ולהנחות אותם לזנק ולאכול נשמה שהשתלטה על גוף אם הם רואים אחת..." פרופסור קווירל עדיין טפח על לחיו. "אין זה בלתי אפשרי שאתאים להגדרה. או לאכול את כל מי שיעבור בחדר הזה מהר מדי, או כל מי שאינו ילד. בעודך זוכר שאני מחזיק בהרמיוני גריינג'ר ובמאות תלמידים כבני ערובה, האם תשתמש בכוח שלך על סוהרסנים כדי להגן עלי, אם סוהרסן יופיע? ענה בלחשננית."

"לא יודע," לחשש הארי.

"אוכלי-חיים לא יכולים להשמיד אותי, אני חוששב," לחשש פרופסור קווירל. "אני פשוט אנטושש את הגוף הזה אם יגיעו קרוב מדי. אחזור במהירות הפעם, ולא יעצרו אותי. אענה את ההורים ששלך במשך ששנים על ששלא הגנת עליי. מאות תלמידים בני ערובה ימותו, כולל כאלה להם אתה קורא חברים. אני ששואל ששוב. האם תששתמשש בכוח ששלך על אוכלי-חיים להגן עליי, אם אוכלי-חיים יגיעו?"

"כן," לחש הארי. העצבות והאימה שהארי הדחיק עלו שוב, ולצד האפל שלו לא היו תבניות מאוחסנות להתמודד עם הרגשות האלה. למה, פרופסור קווירל, למה אתה ככה...

פרופסור קווירל חייך. "זה מזכיר לי. האם בגדת בי כבר?"

"לא בגדתי בך עדיין."

פרופסור קווירל הלך אל ציוד השיקויים והחל לקצוץ שורש ביד אחת, הסכין נע במהירות כזו עד שכמעט ולא נראה, בלי מאמץ נראה לעין. עוף-החול משלהבת-השדים ריחף אל הפינה הנגדית של החדר והמתין שם. "אם שוקלים את כל העניינים ואת חוסר הוודאויות שלהם, נראה נבון יותר להשקיע את הזמן לעבור את החדר הזה כמו שתלמיד שנה ראשונה היה עובר," אמר המורה להתגוננות. "אנחנו יכולים לדבר בזמן שאנחנו מחכים. היו לך שאלות, ילד? אמרתי שאענה עליהן, אז שאל."